

vil volde en Del Ulejlighed, men jeg tror alligevel, at den ærede Landbrugsminister er inde paa den rette Vej og har taget det paa den rette Maade. — Med Hensyn til § 4 har jeg intet imod, at Ost undtages, men hvis Honning overhovedet skal med under Lovforslaget, saa tror jeg bestemt ikke, at det maa undtages her. Jeg tror, at meget af den Honning, der føres ind i Landet, har haft grumme lidt med Bier at gøre, saa jeg kan ikke se andet, end at den burde ikke undtages. — § 5 er fortræffelig, jeg finder, at den er storartet affattet. De øvrige Paragraffer om Bogføring, Tilsyn, Straffebestemmelser og Bødestemmelser har jeg intet imod, mit Ønske er, at Landbrugsministeren maa forstaa at faa dem til at virke effektivt. Alt i alt vil jeg anbefale Lovforslaget paa det bedste.

Mens jeg har Ordet, vil jeg rette 3 Spørgsmaal til Landbrugsministeren. Man har her i Landet og specielt i København nogle Forretninger, som kaldes Smørpakkeforretninger. Det er Forretninger, hvis Virksomhed bestaar i, at de i Sommermaanederne købe Sommersmør og pakke det i Blikdaaser af forskellig Størrelse, lige fra 20 Gram op til 28 engelske Pund, det vil sige 25 danske Pund. Disse Pakkerier forsende saa Varerne i Vintersæsonen. Loven vil komme til at genere dem, hvis den kommer til at træde i Kraft inden 1. Juli 1906. Mit Spørgsmaal er altsaa, om den ærede Landbrugsminister vilde være villig til, hvis Loven skal træde i Kraft før, at give disse Forretninger en Undtagelsesstilling for det Kvantum, som er pakket indtil den 1. Juli. — Det andet Spørgsmaal gælder noget nær de samme Forretninger, men tillige ogsaa f. Eks. Smørpakkeriet i Esbjerg, Mejeriet Trifolium paa Sjælland og vist en Del Grossererfirmaer, hovedsagelig i København. Mit Spørgsmaal gaar ud paa, om de ikke kunne faa Oplysning om, naar Mærkerne ere antagne, saa betimeligt, at de kunne begynde Arbejdet paa Fabrikation af Daaser og Pakhylstre til Forretningerne, for det, de have staaende nu, passer ikke, naar Fællesmærket kommer. — Endelig er der det tredje Spørgsmaal. Hver Forretning har i Reglen et Varemærke, og dette Varemærke, som kan betegne mange forskellige Ting, har Forretningen i sin Magt at kunne forsvare paa de forskellige Pladser, hvor den har sine Kunder. Her vil jeg spørge, om Landbrugsministeren har tænkt, at disse Forretninger vedblivende kunne sætte deres Varemærker paa, selvfølgelig ikke saaledes,

at det skjulte Nationalmærket, eller om Ministeren har tænkt sig, at Nationalmærket bliver det fælles Varemærke, thi saa maatte Staten forsvare Mærket paa disse Pladser, idet de enkelte Forretninger vilde staa magtesløse overfor Overgreb mod Nationalmærket.

N. Johansen: Det ligger jo allerede mange Aar tilbage, da Landbruget gennem sine ledende Mænd udtalte Ængstelse for, at der her fra Landet vilde blive afsendt en hel Del fremmede Varer, hvorved det blev vanskeligt at skelne imellem, hvad der var dansk, og hvad der var fremmed, naar det kom paa det udenlandske Marked, som vi nu engang havde skaffet os. At denne Ængstelse var ret naturlig, fremgaar af, at det har kostet uhyre store Kapitaler og uhyre Anstrengelser at skaffe sig et fast og sikkert Marked i Udlandet, som Landbruget meget nødigt giver Afkald paa. Den foregaaende Taler citerede en Udtalelse om, at det Produkt, hvori der var nedlagt det største menneskelige Arbejde, var det, der havde den store Værdi, men at Landbrugsprodukterne kunde ikke komme med der. Det er jo en fuldstændig Misforstaaelse. Thi det er jo sikkert, at er der noget Produkt, som koster Arbejde, og det i høj Grad, saa er det Landbrugsprodukterne. Lad os f. Eks. tage noget tilsyneladende saa simpelt som vor Ægeksport. Det har kostet os store Summer at faa en rationel Hønsavl, hvorved vi vare i Stand til at frembringe et Ægprodukt, der vandt Anerkendelse paa Udlandets Marked, og man har ikke vejet tilbage for de Omkostninger, som vare forbundne dermed, eller det Arbejde, som dermed daglig følger. Men man blev ikke staaende derved. Da man saa, at den Maade, hvorpaa Æggene bleve samlede sammen og derefter kastede ind paa Markedet, slog Markedet ned og gav lave Ægpriser, saa søgte man gennem Foreninger at faa Æggene saa hurtigt ind, at man kunde faa dem sendt friske til Markedet. Og dette har hævet Priserne betydeligt, men det har kostet Arbejde, og det har ogsaa kostet Penge. — Heller ikke vort Flæsk, som vi sende til Udlandet, kommer saadan af sig selv, der maa et betydeligt Arbejde til. Det har kostet Landbruget mange Penge og megen Tid og uhyre Flid at faa en Svinebestand frem, som var i Stand til at tilfredsstille de Fordringer, der stilles. Men man er ikke bleven staaende herved; man har indført en rationel Fodring, idet man var klar over, at Fod-